

Tarragona, juliol 2017

De sobte, es va fer un silenci absolut a la plaça. Els nens que jugaven als gronxadors van deixar de fer xivarri i fins i tot la insuportable cridòria dels estornells quedà en suspens per uns instants. De seguida, però, els ocellots reprengueren el seu baladreig i els crits anguniosos de les mares substituïren la gatzara que havia mogut la canalla fins que aquell soroll sec i les cares d'espant dels adults els havien fet emmudir.

Sí, els ocells van ser els primers en trencar el silenci, però immediatament s'hi van afegir els xiscles dels adults i, una mica més tard, els plors dels nens, que no entenien què havia passat però copsaven l'esglai que reflectien les cares de pares, mares, avis i àvies.

- Ha saltat!
- No, no. Ha caigut... de dalt, del terrat.
- Quin ensurt! Gairebé cau a sobre del meu nen.
- Que algú truqui una ambulància!
- Que algú truqui la policia!

De seguida, van arribar corrents una metgessa i una infermera del centre de salut ubicat tot just una cantonada per sota de la mateixa plaça. Eren dues noies molt joves, que havien sortit disparades de la consulta, portant encara la bata blanca, quan un home les va avisar del que havia passat. Una d'elles fins i tot portava a la mà un maletí amb un desfibril·lador, estri absolutament inútil donades les circumstàncies.

- Deixeu-les passar! No destorbeu!

Totes dues es van agenollar al costat de la dona que jeia a terra. Hi havia poca sang, però de seguida es van adonar que tenia el coll trencat, que no respirava ni es podria bellugar mai més, que era ben morta. La infermera va obrir la cremallera del maletí, sense tenir prou clar si calia, interrogant amb la mirada a la metgessa que, al cap d'uns segons va negar amb el cap. Era evident que no podien fer res, però amb tot havia dubtat per no descensar el públic que les contemplava, un públic que amb tota seguretat esperava algun gest salvador per part dels professionals i que quedaria irremeiablement decebut.

- Els del 061 volen saber si l'ambulància ha de ser medicalitzada... –va preguntar una dona espavilada, que havia fet la trucada i tenia el mòbil a la mà.

- No cal –va respondre la metgessa. I aleshores va fer oficial el que tothom ja sabia- És morta.

- Déu meu senyor! –va exclamar una àvia mentre observava astorada com el seu nét, de cinc anys, es mirava fixament el cadàver, amb més curiositat que basarda- Marxem, reiet, que això no és un espectacle per nens.

Alguns adults van agafar les criatures i van anar desfilant, fent palès que el seu sentit de la responsabilitat s'havia imposat a la tiferania. Segur que l'endemà llegirien la notícia als diaris. Havia saltat? Havia caigut? Semblava una dona jove, malgrat que no ho haurien pogut dir del cert. Fins i tot podria ser que algú l'hagués empès. Darrerament se'n parlava molt de la violència masculista i potser un marit despitat...

La metgessa va intercanviar unes paraules amb la infermera i va decidir tornar a la seva consulta, on ja s'acumulaven els pacients a la sala d'espera. La infermera, però, es va quedar al costat del cos, tot esperant l'ambulància que ja havien cridat o, si més no, algú que se'n fes càrrec del cadàver. No va trigar a aparèixer un cotxe de la guàrdia urbana, amb dos agents que van decidir alleujats que, si hi havia sang, era un tema dels mossos.

Havia transcorregut poc més d'una hora quan va aparèixer un inspector dels mossos d'esquadra, vestit de paisà. Amb un posat molt professional, va ordenar delimitar la zona i mantenir una mica allunyats els xafarots que una altra vegada s'havien acumulat a la plaça. Ja havien avisat també el jutge, per tal de poder fer l'aixecament del cadàver el més aviat possible. L'inspector, un tal Manel Font, va preguntar si hi havia algun testimoni directe, que hagués presenciat la tragèdia. I tant que n'hi havia! Tots desitjaven fer la seva aportació i es va organitzar un cert guirigall.

- Ha caigut!

- Ha saltat!

- Segur que l'han empès!

L'inspector va intentar posar ordre i va demanar als testimonis que deixessin el seu nom i número de telèfon a un agent, que ja es posaria en contacte amb ells, si calia. Pregava a tothom que tornés cap a casa seva, per tal de facilitar la feina dels professionals.

Quan va haver marxat gairebé tothom, l'inspector va mirar cap al terrat des d'on havia caigut la dona. L'edifici tenia set pisos d'alçada i formava part d'un conjunt de blocs, gairebé idèntics, que encerclaven per tres dels seus cantons una petita plaça quadrada, amb un parell d'arbres, quatre o cinc bancs i un sorral, amb gronxadors i alguns jocs de fusta per la canalla. Pel quart lateral, la placeta s'obria al carrer, un carrer relativament tranquil, en un barri cèntric de Tarragona. Era una zona sense excessives pretensions, que s'havia desenvolupat feia uns anys, entre el Serrallo, la plaça de braus i l'antic i emblemàtic edifici de la Tabacalera, amb una elevada proporció d'emigrants més o menys benestants, sobretot de xinesos, per aquest costum que tenen d'aplegar botigues i habitatges i crear els seus xinatowns a qualsevol racó del món. Era un barri pacífic, de gent senzilla, on rarament es reclamava el servei dels mossos.

El primer que hauria de fer seria pujar al terrat, per veure si trobava algun indici del que havia pogut passar. Abans, però, va fer una ullada als parterres propers al lloc on havia caigut el cos i de seguida va veure el que li va semblar un clauer. S'hi va apropar. Aquelles claus

podien ser de la morta. Era fàcil que les portés a la butxaca o a la mà i li haguessin caigut. Les va agafar, amb un mocador per no esborrar possibles empremtes. Eren tres claus senzilles, en un clauer de propaganda electoral, amb les sigles del PPOC, el partit que regia l'Ajuntament de la ciutat. N'havien repartit a cabassos a la darrera campanya per les municipals. Hauria de comprovar si les claus pertanyien a la dona.

A primer cop d'ull no va trobar cap més objecte que li cridés l'atenció. Ja havia deixat de buscar quan un noi jove, amb els cabells molt llargs i un xic greixosos, recollits en una mena de trossa, el va cridar des de l'altre cantó de la cinta que acotava l'escena del crim.

- Miri allà, al costat del gronxador.

L'inspector Font va dirigir els ulls cap al lloc que l'indicava el jove *hipster* i va identificar el que semblava un telèfon mòbil. Quan s'hi va acostar va comprovar que tenia la pantalla esquerdada i s'havia obert la carcassa. Amb tot, si era de la víctima i es podia recuperar alguna informació, era una troballa del màxim interès.

Va aixecar el dit polze per fer palès el seu agraïment al col·laborador espontani. Aquest però li va fer un senyal per tal que s'hi acostés.

- Inspector, encara li he de dir una cosa més. Aquesta dona no s'ha tirat, ni ha caigut. L'han empès.

- Com pot estar-ne tan segur?

- Jo he vist com queia. Li puc ben assegurar que ha caigut d'esquena i això demostra que algú l'ha tirada... ho vaig veure en una pel·lícula.